

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/174/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115228184
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8115228184.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Z., G. XXX, XXXXXX Z., R. Y., zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, proti žalovanému: N. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX S. XXX, zastúpenému Mgr. Ladislavom Riedlom, advokátom, Levočská 89, 080 01 Prešov, o zaplatenie 6.977,39 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 13C/457/2015-64 zo dňa 10.02.2017 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.296 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 07.07.2015 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 52 %.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa pôvodný žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 6.977,39 eur s príslušenstvom, s poukazom na úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXX, z ktorej pohľadávka bola postúpená na žalobcu. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe súhlasil so žalobou a žiadal o vyplatenie súm ku 29.04.2016. Počas konanie pôvodný žalobca spoločnosť AB 1 B.V. ku dňu 18.10.2016 zanikla zlúčením so spoločnosťou Z., ktorá sa stala jej univerzálnym právnym nástupcom, o čom súd prvej inštancie v zmysle § 64 CSP rozhodol o pokračovaní v konaní s ním.

3. Prvoinštančný súd svoje rozhodnutie citujúc ust. § 263 ods. 1, § 273, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a), b), ods. 2 veta druhá a tretia, zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., § 37 ods. 1, § 53c, § 524, § 526 ods. 2 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a po vykonanom dokazovaní zistil, že dňa 27.06.2014 uzatvoril právny predchodca žalobcu R.. ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom písomnú úverovú zmluvu, na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal poskytnúť žalovanému bezúčelový úver, celková výška úveru 7.000 eur, celková výška mesačnej splátky 170,52 eur, počet splátok 84, ročná úroková sadzba 23,62 %, RPMN od 26,6 %, priemerná hodnota RPMN 11,89 %, termíny splatnosti splátok prvá splátka po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, a druhá a nasledujúca 15. deň v kalendárnom mesiaci, celková čiastka splatná spotrebiteľom 14.323,68 eur, a lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. V zmluve sú ešte uvedené údaje o zamestnaní (zdroji príjmu) dlžníka (invalidný dôchodca), o jeho čistom mesačnom príjme, čistom mesačnom príjme partnera a o počte vyživovaných detí, a spôsob výplaty

klientovi bankovým prevodom. Pod tým je v zmluve výrazne menším drobným písmom napísaný text o tom, že neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy sú Úverové podmienky spoločnosti R., a že dolu podpísaný klient (žalovaný) svojim podpisom potvrdzuje, že prevzal úverové podmienky, je s nimi oboznámený, považuje ich za dostatočne určité a prejavuje súhlas byť viazaný týmito podmienkami. Určité a zrozumiteľné stanovenie úpravy (resp. odkaz na úpravu) nejakej ďalšej konkrétnej (určitej) časti obsahu zmluvy odkazom na obchodné podmienky (napr., že úročenie - uplatňovanie úrokovej sadzby, spôsob započítavania úhrad, prípadne povinnosť platiť poplatky upravujú obchodné podmienky) zo zmluvy nevyplýva.

4. Z výpisu čerpania splátok a úhrad zistil, že žalovaný z tejto zmluvy dňa 30.06.2014 čerpal sumu 7.000 eur, a na túto zmluvu, resp. úver zaplatil postupne v rôznych dňoch (aj mimo dohodnutých termínov splátok - teda pred resp. po ich splatnosti) spolu sumu 1.704 eur. Boli započítané tieto úhrady žalobcom (jednostranne) na rôzne položky (istinu, upomienku II., zmluvnú pokutu, úrok, upomienku I.) bez toho, aby bolo zrejmé členenie splátok na istinu, úroky a iné poplatky, najmä mechanizmus a dôvod (oprávnenosť) započítavania úhrad na jednotlivé položky, a aby pri úrokoch z úveru bol zrejмый spôsob ich výpočtu (z akých súm, za aké obdobie a v akej sadzbe). Na ľarchu účtu žalovaného bola zaúčtovaná (bez odôvodnenia, resp. bez uvedenia, vysvetlenia a preukázania akýchkoľvek konkrétnych skutkových okolností ktoré by to odôvodňovali) okrem iného aj zmluvná pokuta a 1 x Upomienka I. po 5 eur a 11 x Upomienka II. po 12 eur. Výzvou k splateniu celého úveru zo dňa 18.06.2015 vyzýval právny predchodca žalobcu s poukazom na omeškanie s úhradou záväzkov žalovaného k splateniu celého úveru čerpaného na základe tejto zmluvy, a z listu právneho predchodcu žalobcu zo dňa 21.10.2015 označeného ako oznámenie o postúpení pohľadávky podľa ust. § 526 ods. 2 OZ vyplýva, že právny predchodca žalobcu následne pohľadávky z tejto úverovej zmluvy voči žalovanému postúpil na žalobcu.

5. Prvoinštančný súd ustálil, že v prejednávacom prípade ide o právny vzťah vyplývajúci zo zmluvy o úvere, ktorá má v zmysle ust. § 261 ods. 6 OBZ povahu tzv. absolútneho obchodného záväzkového vzťahu spravujúceho sa ustanoveniami tretej časti tohto zákona. Zo skutočností uvedených žalobcom však vyplýva, že v podrobnostiach ide o nároky medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako spotrebiteľom vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a právny vzťah (zmluvu) medzi účastníkmi je preto potrebné posúdiť aj podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSU“), ktorý stanovuje špeciálnu úpravu spotrebiteľských úverov.

6. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie uviedol, že zmluva o úvere predpokladá záväzok veriteľa, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a záväzok dlžníka poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Ďalší obsah takéhoto právneho vzťahu (vrátane niektorých otázok týkajúci sa úročenia, úrokov a ich splatnosti) je vo všeobecnosti subsidiárne určený dispozitívnymi normami § 498 a nasl. Obchodného zákonníka (ak strany nedohodnú inak). V prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere však zákon pre vznik práva na úroky a poplatky v zmysle § 9 ods. 2 ZoSU, okrem písomnej formy zmluvy, vyžaduje aj jej ďalšie obligatórne obsahové náležitosti (inak sa podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSU poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov). V písomnej zmluve o spotrebiteľskom úvere musí byť preto určité a zrozumiteľné (§ 37 ods. 1 OZ), okrem ďalších náležitostí, v zmysle ust. § 9 ods. 2 ZoSU určené: doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky upravujúce jeho čerpanie, úroková sadzba spotrebiteľského úveru, výška, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Všetky vyššie uvedené obligatórne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere pritom zároveň vo svojej podstate vymedzujú rozhodujúce skutočnosti, ktoré jedinú odôvodňujú, resp. v zmysle ZoSU sú spôsobilé (mohli by a mali by) odôvodňovať nárok na úroky a poplatky (odplatu) za úver podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a ktoré preto musí žalobca v súvislosti s nimi pre úspech v konaní riadne tvrdiť (a preukázať). Totiž len ak je v zmluve (presne) stanovený rozsah a spôsob čerpania, úročenia a splácania úveru resp. jeho jednotlivých častí a súvisiacich poplatkov (teda záväzkov), iba vtedy zákon s takýmto prejavom vôle spája právne následky (teda vznik práv a povinností), a len vtedy je možné kedykoľvek určiť rozsah všetkých práv a povinností, ktoré sú obsahom daného právneho vzťahu.

7. Ďalej uviedol, že časť obsahu zmluvy síce možno určiť aj odkazom na obchodné podmienky, nemalo by sa to však týkať podstatných náležitostí zmluvy (ale len dojednaní technického a vysvetľujúceho charakteru), keďže tieto informácie sa musia povinne uvádzať spotrebiteľovi už v predzmluvnom formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 ZoSU), a nič by preto, v prípade

poctivého prístupu veriteľa, nemalo brániť tomu uviesť ich aj priamo v zmluve (mutatis mutandis aj nálezu ÚS ČR citovaný nižšie). Okrem toho tiež platí, že stanovenie časti obsahu zmluvy odkazom na obchodného podmienky nemôže byť ani neprimerane všeobecné (nestačí iba zmienka o obchodných podmienkach), pretože ak má byť súčasťou zmluvy (ako prejavu vôle), platia preňho, ak sa s ním majú spájať právne účinky, rovnaké pravidlá ako aj pre iné právne úkony. Časť obsahu zmluvy, ktorú tento odkaz určuje (poukazom na obchodné podmienky), by sa mala preto stanoviť konkrétne (určite a zrozumiteľne, § 37 ods. 1 OZ) tak, aby bolo zrejmé úpravu ktorej časti zmluvy (práv a povinností) treba hľadať a vykladať na inom mieste (napr. v obchodných podmienkach), písomne (§ 9 ods. 1 ZoSu), a zároveň aj nie menším písmom ako iná časť takejto zmluvy (§ 53c OZ). V tomto prípade tomu tak nebolo. Tiež pripomenul, že určitosti a zrozumiteľnosti zmluvy o úvere ako dvojstranného právneho úkonu nesvedčí ani rozsiahlosť a neprehľadnosť textu obchodných podmienok napísaná drobným písmom so súčasným zakomponovaním viacerých podstatných zmluvných náležitostí zmluvy o úvere na ich viacerých miestach. V prípade konfliktu záujmov spotrebiteľa a jeho zmluvného partnera je potrebné poskytnúť vyššiu mieru ochrany spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane. V kontexte s týmto princípom je potrebné posúdiť aj úverové zmluvné podmienky. Tie zásadne nesmú slúžiť tomu, aby do nich často v neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom napísanej forme skryl zmluvný partner spotrebiteľa podmienky, ktoré sú podstatné, a o ktorých môže predpokladať, že uniknú jeho pozornosti. Pokiaľ tak učiní, čo sa stalo aj v tomto prípade, spreneverí sa princípu dôvery a preto takému jednaniu nemožno priznať právnu ochranu pre rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ). V tejto súvislosti poukázal aj na právny záver uvedený v Náleze Ústavného súdu ČR z 11.11.2013, sp. zn. I. ÚS/3512/11, ktorý uviedol, že zásada poctivosti sa prejavuje aj tým, že zmluvné dojednania nesmú byť umiestnené v oddieloch, ktoré vzbudzujú dojem nepodstatného charakteru. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru, a naopak nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa zrejme uniknú.

8. K právnemu posúdeniu zdôraznil, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného, v súvislosti s čím poukázal na uznesenie NS SR z 28.03.2012, sp. zn. 6MCdo/17/2010.

9. V prejednávanom prípade z tvrdení žalobcu a predložených príloh (dôkazov) vo vzťahu k časti požadovanej sumy (istiny) súd nepriamo odvodil uplatnenie nároku práva na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov. Vo vzťahu k požadovaným úrokom (i poistnému a upomienkam) však rozhodujúce skutkové okolnosti zo žaloby a príloh nevyplývali ani nepriamo. Preto vo vzťahu k požadovanej sume úrokov žalobca, keďže neuviedol rozhodujúce skutočnosti umožňujúce ich určenie, prípadne overenie alebo výpočet, a preto vznik jednotlivých súm, resp. čiastok v nich zahrnutých, však v danom prípade z tvrdení žalobcu nemožno identifikovať, a teda ani posúdiť. Výšku úrokovej sadzby, z ktorej zrejme svoj nárok odvodzuje, žalobca síce uviedol aspoň nepriamo predložením úverovej zmluvy, kde je vyjadrená ako percento (bez uvedenia či ide o fixnú alebo variabilnú sadzbu), jej uplatňovanie s uvedením úročených súm a období s jej skutkovým odôvodnením pri výpočte úroku však nie, a tieto skutočnosti zo žaloby napokon nevyplývajú ani nepriamo (z predložených príloh). Podmienky a úroky, resp. výška úrokov (úroková sadzba) uplatňovania a podmienky splácania istiny, úrokov a iných poplatkov musia byť výslovne písomne dohodnuté, resp. určené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Uvedené by pritom mohlo byť zrejme aspoň nepriamo z dohodnutého rozpisu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v tomto prípade však tomu tak nebolo (v zmluve nie je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov). Obdobné sa pritom týka aj tzv. poistenia a upomienok, ku ktorým z príloh nevyplývajú konkrétne skutočnosti odôvodňujúce ich vyúčtovanie. V návrhovom (sporovom) konaní je povinnosťou a zodpovednosťou žalobcu tvrdiť všetky také skutočnosti, ktoré by jeho nárok odôvodňovali (bremeno tvrdenia), súd nie je povinný a ani oprávnený vyhľadávať za navrhovateľa rozhodujúce skutočnosti, ktoré by jeho nárok odôvodňovali, tieto len posudzuje. V prípade, že z tvrdených skutočností právo na úroky a poplatky nevyplýva (neunesenie bremena tvrdenia), nemožno mu priznať súdnu ochranu, a nárok žalobcu z takejto žaloby musí byť v tomto rozsahu zamietnutý. Ani predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, preto sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

10. Ďalej konštatoval, že zo skutočností uvedených žalobcom tiež nevyplýva, že by v zmysle § 7 ods. 1 ZoSU pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere tento posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere iba nepriamo vyplýva, že veriteľ pri sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa sa obmedzil len na zistenie jeho zamestnania, jeho príjmu, príjmu jeho partnera a počtu vyživovacích povinností bez toho, aby posúdil jeho záväzky, potreby a celkové výdavky definujúce jeho sociálno-ekonomickú situáciu. Podľa názoru súdu prvej inštancie posúdenie príjmov bez primeraného zistenia a posúdenia sociálneho postavenia dlžníka a najmä jeho celkových výdavkov neumožňuje dospieť k záveru, či vzhľadom na jeho sociálno-ekonomickú situáciu bude schopný úver splácať, a preto ak veriteľ takto nepostupoval, hrubo porušil svoju povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a tento sa tiež z tohto dôvodu podľa § 11 ods. 2 ZoSU považuje za bezúročný a bez poplatkov.

11. Preto súd prvej inštancie ustálil, že žalobca má z titulu pohľadávok z úverovej zmluvy postúpených mu podľa § 524 OZ od jeho právneho predchodcu (právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 18.06.2015 vyzval žalovaného k splateniu celého úveru, a následne mu oznámil postúpenie tejto pohľadávky, § 526 ods. 2 OZ), nárok iba na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov. Keďže žalovaný celkovo vyčerpal z úveru sumu (istinu) 7.000 eur a uhradil 1.704 eur, súd ho zaviazal na vrátenie zostávajúcej časti poskytnutých peňažných prostriedkov vo výške 5.296,- Eur spolu s úrokom z omeškania (bez zmluvných úrokov). Keďže žalobca žalovaného vyzval na vrátenie peňažných prostriedkov, a žalovaný je v omeškaní s ich vrátením, súd mu v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nar. vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. uložil povinnosť na ich zaplatenie spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy uplatnenými v súlade so zákonom odo dňa nasledujúceho po lehote na úhradu uvedenej vo výzve žalobcu k splateniu úveru, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

12. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 CSP. Skonštatoval, že žalobca bol v konaní o svojej žalobe na zaplatenie 6.977,39 eur úspešný v časti vo výške 5.296 eur, čo predstavuje 76 % úspešnosť, žalovaný bol v konaní procesne úspešný vo zvyšku, čo predstavuje 24 % úspešnosť, takže žalobca má potom podľa pomeru úspechu nárok na náhradu trov konania v rozsahu pomerného rozdielu vo výške 52 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením.

13. Proti uvedenému rozsudku, a to okrem výroku, ktorým v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá, v zákonom stanovenej lehote podľa odvolanie žalovaný. Konštatoval, že rozhodnutie je kvalitne odôvodnené, avšak poukázal na námietku prezentovanú v podaní zo dňa 09.02.2017. Tvrdil, že veriteľ ho neinformoval o postúpení pohľadávky v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., lebo tak urobila iba advokátska kancelária, ktorá pripojila iba plnomocenstvo. Na žalobcu preto neprešli nároky, ktoré splatné ešte neboli, a preto žalobca nie je aktívne legitimovaný v tomto konaní. K výroku o trovách konania uviedol, že z dôvodu viacnásobného vytykania nedostatkov obsahu žaloby zo strany súdu, ktorej nedostatky malo priamu súvislosť so zamietnutím časti žaloby, považuje trovy právneho zastúpenia žalobcu za neúčelné. Navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná mu náhradu trov konania.

14. K odvolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 01.03.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

17. Odvolací súd preto nepreskúmal výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, nakoľko tento výrok v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP z dôvodu, že nebol napadnutý odvolaním, nadobudol právoplatnosť.

18. Odvolací súd vo vzťahu k odvolaním napadnutému výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5.296 eur s príslušenstvom, ako aj výroku o trovách konania sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku vo vzťahu k uvedeným výrokom, na ktoré v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Len na doplnenie, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné. Je treba súhlasiť s názorom odvolateľa, že súd prvej inštancie vo svojom rozsudku sa nezaoberal námietskou žalovaného, ktorú prezentoval vo vyjadrení zo dňa 09.02.2017, týkajúcou sa nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že nebol informovaný o postúpení pohľadávky v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalovaný predvolanie na pojednávanie dňa 10.02.2017 prevzal 29.12.2016, pričom svoje písomné jednak ospravedlnenie neúčasti a neúčasti jeho právneho zástupcu na pojednávaní, ako aj námietku aktívnej legitímácie súdu doručil až 09.02.2017. Odvolací súd posúdil uvedenú námietku aktívnej legitímácie žalobcu so záverom, že táto nie je dôvodná. V zmysle ust. § 17 ods. 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to však neplatí v prípade, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V predmetnom prípade z obsahu spisu vyplýva, že pôvodný veriteľ žalovaného R.istom zo dňa 18.06.2015 vyzvala žalovaného k splateniu celého úveru čerpaného na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. Výzvou bol žalovaný zároveň vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 7.477,39 eur najneskôr do 15 dní od odoslania výzvy a to na bankový účet veriteľa. Odoslanie uvedenej výzvy je preukázané podacím hárkom č. J. zo dňa 22.06.2015. Z uvedeného je možné jednoznačne usúdiť, že postúpená z pôvodného veriteľa bola už splatná pohľadávka z úveru, lebo ju zosplatnil pôvodný veriteľ žalovaného R.

19. Nedôvodná je aj ďalšia námietka odvolateľa, že veriteľ ho neinformoval o postúpení pohľadávky, ale tak urobila iba advokátska kancelária. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že oznámenie o postúpení pohľadávky zároveň aj predžalobnú výzvu na zaplatenie dlhu a oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia bolo žalovanému oznamované v liste zo dňa 21.10.2015 od advokátskej kancelárie Goliašová Gabriela, s.r.o. so sídlom v Piešťanoch. Uvedená advokátska kancelária zaslala oznámenie žalovanému dňa 30.10.2015 podacím hárkom č. J Táto advokátska kancelária mala udelené plnomocenstvo od spoločnosti R. X. G., a.s. zo dňa 31.05.2014 na zastupovanie spoločnosti vo všetkých právnych a iných záležitostiach, čo vyplýva z kópie plnej moci pripojenej do spisu na č.l. 17. Teda ak R. X. G., a.s. zastúpená uvedenou advokátskou kanceláriou Goliašová Gabriela, s.r.o. žalovanému oznámila listom zo dňa 27.06.2014 postúpenie pohľadávky, námietka žalovaného, že ho pôvodný veriteľ neinformoval o postúpení pohľadávky nie je pravdivá.

20. Rovnako nie je dôvodnou ani ďalšia odvolacia námietka týkajúca sa nesprávneho rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania. Súd prvej inštancie výrok o trovách konania riadne odôvodnil a po vyhodnotení úspechu žalobcu a žalovaného správne vypočítal pomer nároku na náhradu trov konania u žalobcu. To, ktoré trovy konania na strane žalobcu budú považované za účelné, rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, pri rozhodovaní o výške trov konania.

21. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a to postupom podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.